

delighed maatte finde højst uforvarlig. Det er imidlertid givet, at man ikke kan vedtage en Lov, som uden videre siger, at Centralkomiteen har at tilbagebetale enten til Statskassen eller Invalidestyrelsen eller hvilken anden Bestyrelse, man nu maatte ønske, et saa stort Beløb som nu er tilbage af det i sin Tid til Komiteen indbetalte Beløb, men der maa i saa Henseende føres Forhandlinger mellem Finansministeren og Centralkomiteens Bestyrelse. Det er jo meget sandsynligt, at disse Forhandlinger ikke ville og ikke kunne resultere i, at Centralkomiteens Midler eller da specielt det, som her er Tale om, Invalidefonden, kan inddrages under Statskassen. Men det kunde jo være, at Forhandlingen med Centralkomiteens Bestyrelse kunde føre til, at baade Administrationen af dens Midler og navnlig Offentliggørelsen af dens Regnskab og Beretning osv., i det hele taget Tilsynet med Forvaltningen af Midlerne kom i nogen Grad ind under Ministeriet — Finansministeriet maatte det jo være — saa at Offentligheden paa den Maade fik nogen Betyggelse med Hensyn til Forvaltningen af Midlerne, som jo alligevel i sin Tid, selv om det ligger 100 Aar tilbage i Tiden, ere samlede ind, for at Invaliderne derigennem skulde være i nogen Maade betryggede.

For at øve fuld Retfærdighed til alle Sider skylder jeg endnu at gøre opmærksom paa, at efter at Sagen har været fremme til Behandling baade her i Tinget, hvis jeg ikke tager fejl, og i hvert Fald i Pressen, i Offentligheden altsaa, er det lykkedes hos Generalløjtnant Bahnsøn at faa et lille Afdrag paa den store Gæld, som han er kommen i til, maa jeg have Lov til at sige, samtlige Krigsinvalid. Generalløjtnant Bahnsøn er nemlig gaaet ind paa fra 1. Januar 1903 at betale 1,000 Kr. om Aaret. Jeg vil ikke en Gang sige, at det er prisværdigt, men det er selvfølgelig bedre end ingen Ting. Men idet jeg altsaa mener at have ydet Retfærdighed ogsaa til den Side ved at sige dette, kan jeg alligevel ikke godt lade være — jeg kunde næsten fristes til at sige — at forbavses over, at Centralkomiteen, der oven i Købet er bleven forstærket med det ærede Medlem for Ribe (Busk), kan i sin Indberetning, jeg havde nær sagt, ganske nonchalant sige, at dermed mente man at burde lade sig nøje. Man fandt, at det var meget pænt af Generalløjtnanten at gaa ind paa at betale 1,000 Kr. aarlig. Jeg har desværre, kunde jeg fristes til at

sige, ikke haft Lejlighed til at gaa saa dybt ind i Sagen, at jeg ved, hvor meget Generalløjtnanten har tilbage at leve af, naar han har betalt dem disse 1,000 Kr. Jeg synes dog, at man med nogen Ret kunde sige, at selv om man ikke kan forlange, at Generalløjtnanten skal gaa paa Fattigvæsenet — jeg tvivler meget om, at han kan faa Alderdomsunderstøttelse — for at Invalidefonden kunde faa det, som den i det hele taget kunde faa, naar de Indtægter, som Generalløjtnanten fremtidig har, gik til Invaliderne, kunde man dog nok forlange, at der gik et større Beløb til Invalidefonden, enten fuldstændige Renter af de 70,000 Kr. eller baade Renter og noget Afdrag paa Gælden. Jeg vil, som sagt, ikke komme dybt ind derpaa.

Men inden jeg slutter, skal jeg gøre opmærksom paa, at Centralkomiteen i den samme Beretning, hvori den omsider finder sig foranlediget til at give Offentligheden et lille Indblik i, hvad der er foregaaet, føler sig foranlediget til at sige — det falder ganske vist ikke tilbage paa det ærede Medlem for Ribe, han var ikke den Gang Medlem af Bestyrelsen —, at det er ganske vist beklageligt, at man har lidt et saadant Tab, men det vil ikke influere paa de Understøttelser, som man, naar man følger de hidtil brugte Regler, vil give. Man har regnet ud, at det vil vare 30 Aar, inden man har opbrugt den Kapital, der er tilbage, og naar de 30 Aar ere gaaede, ere de sidste Krigsinvalid og deres Enker døde, og saa er der jo ingen Skade sket. Det staar der ganske vist ikke udtrykkeligt, men det er jo Meningen. Jeg skal der gøre opmærksom paa, at der stadigvæk bliver flere Krigsinvalid. Ganske vist dør der stadigvæk nogle, men der kommer ogsaa hvert Aar nogle til. Vi kende det jo fra de Andragender, der af Finansudvalget foreslaas henviste, hvor tidligere Deltagere i Krigene erklære at have faaet en eller anden Skade, der stammer fra Krigen, og som Følge deraf ønsker at komme ind under Invalideloven.

Og som en Opgave, jeg synes særlig burde ligge for Centralkomiteen eller for den under Centralkomiteen sorterende Fond, vil jeg gerne henpege paa en Sag, der blev nævnt ved 1ste Behandling af den Lov, hvis 2den Behandling vi nylig afsluttede. Det drejer sig om at yde en Slags Pension til Enker efter Krigsinvalid, der have giftet sig efter Krigen, altsaa siden de ere blevne Invalid. Saavidt jeg forstaar, er det en af de Opgaver, som man